

BULLETIJN VAN DE VERBROEDERING DER BELGISCHE ONTMIJNERS

Inhoud

1. Aan onze leden blz. 1
 2. Tien minuten met Major Porrewyck... blz. 3
 3. ...Een weinig Techniek blz. 5
 4. Het dragen der kenteken... .. blz. 7
 5. Snapshots blz. 8
 6. Foei, die lelijke geallieerden blz. 9
-

A P R I L
— 1950 —

DIT NUMMER BEVAT EEN BIJVOEGSEL : BESTELKAART.

DRIEMAANDELIJKS

Driemaandelijke **DE ONTMIJNER** Tijdschrift
van de Verbroedering der Belgische Ontmijners

SECRETARIAAT

ST-JANSSTRAAT, 36 TERVUEREN

P. C. R. 7537.94 - Telefoon 57.31.64

REDACTIE

KAZERNE, 7/8 - - BERCHEM

-- Telefoon : 940.67 Antwerpen --

Opdat onze Verbroedering . .

BESTE MEDELID,

We moeten U niet meer vertellen dat onze Verbroedering een prachtige brochure « Onze Ontmijners » uitgegeven heeft. Het artikel van de hand van Majoor Porrewyck dat in ons maandblad verscheen, geeft U een gedacht van de belangrijkheid van deze brochure als interessante lezing, herinneringen uit uw ontmiijnersleven, de noodzaak het maken van propaganda voor uw Verbroedering, haar te voeden, en haar kenbaar te maken aan het grote publiek.

De afdeling Antwerpen heeft reeds een campagne ingezet en zijn leden aangespoord tot de verkoop van onze brochure. De resultaten van deze oproep gingen alle verwachtingen te boven.

En nochtans... uit deze soort proefneming is gebleken dat een tamelijk groot aantal leden noch van het bestaan van deze brochure noch van zijn inhoud iets afwisten. Het merendeel der leden hebben zich « Onze Ontmijners » aangeschaft zonder te weten wat hen zou voorgeschoteld worden. We durven hopen dat niemand er spijt van heeft.

« Onze Ontmijners » is een prachtige brochure formaat 21,5x27,5 cm. onder stevig omslag, dit : 68 bladzijden glanzend papier, verlucht met 62 fotos en tekeningen, met een gedenkplaat in kleuren van onze doden, en een plaat eveneens in kleuren met kentekens en badges van onze Belgische ontmiijningsdiensten.

Wat men kan zien en wat men zou moeten zien
op de tafel van elk oud-ontmijner.

haar sociaal werk zou kunnen voortzetten

En ziehier de korte inhoud :

Voorwoord van de Minister van Landsverdediging.

Voorwoord van de Minister van Wederopbouw.

- I. Een terugblik (een beetje geschiedenis) door Generaal Sevrin.
- II. Hetgeen tot op heden door onze ontmiijners werd verwezenlijkt door de Majoor der Genie Porrewyck : Statistiek van het geleverde werk. Ontmiijning van de Schans van de Smoutakker (Stabroeck).
- III. Een gedicht door René Porrewyck.
- IV. Officiële eer bewezen aan de ontmiijners (citaten).
- V. Een gedicht door René Porrewyck.
- VI. Een beetje techniek over... de ontmiijning door Aie Kapitein-Kommandant Dieu.
- VII. Een verhaaltje door Richard Schoumacker.
- VIII. Aan de mensen van goed wil, door Eerwaarde Heer Aalmoezenier 1ste Klas Jacquemin.
- IX. Een gedicht door Marcel Lallemand.
- X. De bedrijvigheid van de Verbroedering der Belgische Ontmiijners door de Kapitein-Kommandant van de Genie Linden.

Ge voelt allemaal dat het aanschaffen van deze brochure voor eigen gebruik een eerste plicht is. Maar ge hebt er ook, nog een andere en die is ons te helpen bij de verkoop ervan. Ge maakt deel uit van een Verbroedering die zich inspande om u maandelijks een blad te bezorgen, dat, we denken het toch, u belang inboezemde...! Ehwel deze keer is het uw beurt om een rondeke te betalen !

Zult gij verstoppertje spelen en het uwe niet bijdragen !

Is het zo geweldig veel dat we u vragen ?

Ge denkt misschien « ik ben geen ontmiijner meer, ik trek me dat allemaal niet meer aan ! »

Neen ! Ge zijt ontmiijner geweest en ge zult het altijd blijven, ge voelt het wel is het niet... als ge uw maandblad ontvangt als ge in uw dagblad leest van een ontmiijningsongeval waar een uwer kameraden die nog op de bres bleef, een lichaamsdeel liet... of zijn leven !

Weet ge wel gedemobiliseerde ontmiijners dat uwe Verbroedering u verscheidene duizende franken heeft doen winnen dit jaar.

Inderdaad de fiscus had bevel gekregen al de gevaarvergoedingen die door ons uitbetaald werden te belasten. Deze belasting vertegenwoordigde ongeveer 10 t. h. van het getrokken bedrag. Dat ieder van u zijn rekening make, meer dan 200 fr. per dienstmaand. Het is de Verbroedering die u redde van deze Jobstijding.

Gij kunt ons helpen, gij moet het, hoe ?

Hierbij vindt u een briefkaart om uw bestelling te doen, ge moet ze enkel invullen, van een zegel voorzien en ze ons toe te sturen.

Na uw exemplaar ontvangen te hebben zal het u gemakkelijk zijn een aantal intekenaars te vinden. Doe dan uw tweede bestelling.

En nu aan het werk beste medelid, en bij voorbaat hartelijk dank !

De Bestuursraad.

N. B. - Indien u verlangt te betalen tegen rembours, wat voor u het gemakkelijkst is, en indien u gewoonlijk afwezig zijt als de brievenbesteller voorbijkomt wil dan moeder of vrouw verwittigen en het nodige bedrag gereedleggen.

Leven zonder enthousiasme
is maar half leven

EEN INTERVIEW ...

AN een doortocht te Brussel gebruik makend heb ik me naar de Kazerne Albert begeven om een bezoek te brengen aan Majoor Porrewyck, huidig overste van D. O. V. O. Lang al liep ik met de gedachte te interwieven maar telkens waren de omstandigheden ongunstig geweest en zag in me genoodzaakt een lange tijd te wachten alvorens ik mijn plan ten uitvoer kon brengen. Het was een goed gedacht geweest nochtans nu dat D. O. V. O. blijft voortbestaan en ik de laatste nieuwtjes wat betreft de nog in dienst zijnde ontmijners te weten ben gekomen.

Ik trachtte over het een en het ander te spreken maar deze die de radheid van tong van Majoor Porrewyck kennen als hij spreken kan over iets dat hem nauw aan het hart ligt die moeten ook weten hoe moeilijk het was voor mij, te beletten dat ons interview zich omvormde tot een monoloog, soms waren de antwoorden daar al vóór de vragen.

— Mijn majoor, heb ik gezegd, ik zou u graag willen vragen welke de bedrijvigheid was van D. O. V. O. in de loop van het jaar 1949 en welke de vooruitzichten zijn voor de onmiddellijke toekomst.

— In 1949 werden door D. O. V. O. 3000 Ton springstoffen verzameld meer dan 3600 aanvragen tot opruiming van springstoffen kwamen binnen. Dit werk kostte het leven aan twee ontmijners en verwonde drie onzer mannen. Ons effectief bestaat op het ogenblik uit 331 manschappen waarvan 51 militaire werklieden. In deze cijfers zijn 200 oorlogsvrijwilligers (Onder-officieren, Korporaals en soldaten) begrepen.

D. O. V. O. omvat één directie en zes opruimingspelotons : één peloton voor de twee Vlaanders, één voor Antwerpen-Limburg, één voor Brabant-Henegouwen, één voor Namen-Luxemburg en twee pelotons voor Luik en de aangehechte kantons. Deze organisatie en deze effectieven blijven onveranderd voor het jaar 1950.

— Als ik goed begrepen heb, Mijn Majoor, is er geen enkel vermindering voorzien ?

— Neen, helemaal geen, tenminste niet vóór 1951 ; van de andere kant staat het nu al vast dat er een D. O. V. O. zal blijven bestaan, die de kern zou zijn voor een mobiliserende D.O.V.O. in tijd van oorlog.

— Ja, ik begrijp wat u bedoelt, maar wat gebeurt er met de mannen in geval er een vermindering van het effectief komt, want u begrijpt, Mijn Majoor, dat dit een probleem is dat vooral de Verbroedering interesseert, want zij zal de nieuwe « anciens » moeten plaatsen.

— Hierover moeten we ons nog geen zorgen maken, men heeft me uitdrukkelijk beloofd dat indien de effectieven verminderd moesten worden het Ministerie van Landsverdediging alles in het werk zou stellen om aan de oorlogsvrijwilligers der Ontmijning een betrekking te bezorgen indien deze liever in het Leger blijven dan terug in het burgerleven te treden.

En onze samenspraak gaat verder met een rythme dat ik moeilijk volgen kan met mijn vragen die minder gereed

schijnen dan zijn antwoorden. Zo kan ik ook vaststellen hoe erg de Majoor ingenomen is met het belang van zijn mannen en hoe zeer hij zich bezighoudt met alles wat hen aanbelangt.

Ook zou de Overste van D. O. V. O. vanaf 1951 een plaats van specialist vuurwerker willen toekennen aan een zestigtal van de meest verdienstelijke ontmijners die na het afleggen van een examen de kern zouden vormen van een definitieve D. O. V. O., tzt. van een D. O. V. O. waarvan de effectieven, bijvoorbeeld vanaf 1951, door de overheid voldoende en noodzakelijk zou geacht worden en dan ook geen enkele verandering meer zou ondergaan. Deze militairen zouden een speciale premie genieten. Wat de oorlogsvrijwilligers D. O. V. O. betreft hierover werden me geen bijzonderheden medegedeeld ; rekening gehouden van het feit dat naar

De Verbroedering der Belgische Ontmijners re-
kent onder zijn leden een zeker aantal ontmijners
die nog in actieve dienst zijn, en het is onze be-
doeling in deze rubriek « Gisteren en Vandaag »
ten doen kennen aan de andere leden.

De ontmijner is volgens Generaal Sevrin de sol-
daat die met een zeldzaam geduld en een schran-
derheid zonder weerga, duim voor duim de grond
afzoekt om de duizenden verraderlijke mijnen
die door de vijand weggestopt waren te ontdekken,
onschadelijk te maken, weg te nemen en te vernie-
tigen. Maar het is ook de man die de zware taak
op zich genomen heeft het Land te zuiveren van
de niet ontplofte bommen en obussen die de lucht-
macht en de artillerie met enorme hoeveelheden er
over heeft uitgestort.

De Verbroedering heeft het zich als een plicht
aanzien het werk van de ontmijner zowel wat be-
treft het verleden als hetgeen nog komen moet ken-
baar te maken. Het is niet zonder reden ook dat ze,
waar het een niet of wel « gedemobiliseerde » be-
treft haar zedelijke en stoffelijke belangen verde-
digt.

Het is om deze redenen dat dit interview gepu-
bliceerd werd.

R. P.

de militaire wetgeving, deze organisatie een zeker geheim karakter draagt die aan de pers niet mag medegedeeld worden zelfs niet onder vorm van uittreksels.

— Mijn Majoor, mijn inlichtingen houden niet op bij een beeld van de organisatie uwer diensten, ik had u graag nog gevraagd welke uw bedrijvigheid zal zijn in de loop van dit jaar, dit mag belangrijk schijnen voor het grote publiek.

— Men mag veronderstellen dat 1950 een bedrijvig jaar zal worden voor D. O. V. O. uit oorzaak van de grote werken in België die zullen uitgevoerd worden en die zeker het ontdekken van talloze springtuigen uit de oorlog van 40-45 zullen meebrengen. Het is dus niet uitgesloten dat we mogen rekenen op een maandelijks tonnage van 200 Ton.

Er bleef me niets anders meer over dan Majoor Porrewyck te bedanken om al mijn vragen zo welwillend en met zoveel vriendelijkheid te hebben beantwoord. De plaats ontbreekt me om niet alleen alles wat ik vernomen heb uit te

drukken maar ook om u te vertellen over hetgeen ik tijdens ons gesprek gevoeld heb. Moet ik u vertellen dat ik een beetje fierder was ontmiijner te zijn en zo een overste te hebben toen ik buiten kwam uit de oude Kazerne der Grenadiers !

Zoals u het kunt bemerken beste kameraden is D. O. V. O. nog niet dood, alles draagt ertoe bij te geloven dat de ontmiijning geroepen is om aan ons België nog grote diensten te bewijzen. Hopen we dan ook dat de hogere overheid het nut en het belang van onze diensten naar waarde zal weten te schatten. Die dienst die ons duurzaam is omdat we er met gans ons hart aan gewerkt hebben en waar 102 van onze kameraden het leven lieten opdat de andere Belgen zonder vrees zouden kunnen werken op hun velden, op de wegen en in de bossen en zich zouden kunnen vermaken in de mooiste streken van ons Land die zo erg geteisterd werden gedurende de laatste vijandelijke inval.

R. P.

St BARBARAFEEST IN VLAANDEREN

Op Zaterdag 3 December 1949 vierde de afdeling DOVO van Westroozebeke hare traditionele St-Barbarafeest.

Deze werd ingezet met het bijwonen der Requiem dienst ter nagedachtenis der Gevallen Ontmiijners. Het personeel der Afdeling woonde voltallig deze herdenking bij aan onze Doden, de Weduwen en Wezen uit het Westvlaamse bezeten voorbehouden plaatsen in de nieuwgebouwde kerk van « De Vijfwegen » waar een prachtige schilderij der H. Barbara met de badge der DOVO prijkt.

Een sterke afvaardiging der Verbroedering met vaandel en de Voorzitter van West-Vlaanderen aan het hoofd waren er tegenwoordig.

Rond 12 uren in de kantienzaal der kazerne, na de uiteenzetting door de Voorzitter der doelen die de Verbroedering op sociaal gebied bedoelt te bereiken bijzonderlijk wat de wezen aanbelangt, werd aan ieder weeskind min dan 15 jaar oud, en ze waren 18 in 't geheel, een St-Niklaasgeschenk ten waarde van 400 fr. overhandigd. De Voorzitter, in goede vader, had voor ieder kind een gepast woord van opbeuring gepaard met humor die bij menige onzer zo ruwe vlaamse ontmiijners een traan in het oog deed parelen.

Om 13 uur in de eetzaal der kazerne waren de manschappen van DOVO Westroozebeke rond een goed gedekte tafel op een noenmaal uitgenodigd terwijl in de Mess, officieren en onder-officieren ook hun buikje goed deden.

In de namiddag werden kaartenwedstrijden, pietjesbak en vogelpik uitgeschreven waar, zoals in de mijnenvelden, officieren, onder-officieren, soldaten en werklieden onder hen wedijverden om een prijs te bemachtigen.

Maar rond 19 uren was de « Clou » van de St-Barbarafeest 1949.

In de schone, met goestig opgesmukte eetzaal der Kazerne en opgesluiserd door een uitgelezend orkest had een volksbal plaats.

Op het ogenblik dat Kapitein Merckx, bevelhebber van DOVO te Westroozebeke met de Voorzitter, oud Korpsoverste der Ontmiijningstroepen in West-Vlaanderen, de zaal binnen traden, vangde het orkest het trompetsignaal « Tot de K?!!?!!?!!?!!?!! » , gevolgd van de Marche van het 2de Ontmiijningsbataljon.

De geestdrift en het handgeklap zijn niet te beschrijven. ven.

Zo werd er gedanst en menige glasjes geledigd tot in de kleine uurtjes, allenlijk onderbroken door de trekking van een monster tombola waarvan de verkoop der biljetten, en alle 500 werden verkocht, die ten goeden gekomen zijn aan de Sociale Kas der Verbroedering.

Daar de prijzen door enige makkers, met aan het hoofd Kapitein Samijn, gratis werden opgehaald werd de totale opbrengst, t.t.z. 2.500 fr. door Kapitein Merckx aan de Voorzitter der Sectie West-Vlaanderen overhandigd waarvoor dan ook deze in naam der Verbroedering, de Officieren en het Personeel van DOVO Westroozebeke bedankte en geluk wenste voor het schone en onberispelijk verloop van het St-Barbarafeest in het teken der Kameraadschappelijke liefdadigheid.

DE VOORZITTER,

E. S.

DE HONDEN IN HET LEGER

en hun nut voor de ontmijning

De herinnering die mij van de gebeurtenissen der eerste dage van de oorlog 1914-1918 het levendigst is bijgebleven is zeker die van het vertrek te velde van onze Grenadiers.

Op een van deze morgens toen ik me naar het atheneum begaf, want tot mijn groot spijt had de oorlog de lessen van onze school niet onderbroken, heb ik de indrukwekkende kolonne van prachtige mannen voor mij zien voorbijtrekken.

Onnodig te bekennen dat ik te laat ben gekomen in de klas...

Wat me vooral trof waren de kleine lage karretjes die een machinegeweer vervoerden en getrokken waren door honden die naast deze reuzen meeliepen. Ze herinnerden me aan die goede beesten waarvan zich in die tijd de Brabantse melkboeren bedienden om hun schilderachtige karretjes versierd met blinkende koperen kruiken voort te trekken...

Was het niet genoeg om de jonge knaap die ik toen was te bekoren en gevangen te houden?

Dit beeld bleef me bij en meer dan eens in de loop van deze oorlogen die me eindeloos toeschenen, verraste ik er me mee dat ik me afvroeg wat er van de moedige gezellen van deze prachtige Grenadiers wel geworden was.

Het is slechts later, veel later, dat ik van een oud-strijder de ontroerende geschiedenis en de daden van deze militaire honden vernomen heb; deze geschiedenis is waard dat de herinnering eraan bewaand zou blijven door al deze die de honden, deze vrienden der mensen bewonderen en lief hebben.

Maar ik ben hier niet om u geschiedenisjes te vertellen, ik zal er u slechts de praktische zedenles die er uit voortvloeit van geven namelijk: Moed alleen volstaat niet, de hond is niet geschikt om zware lasten voort te trekken en het is om deze reden dat het gebruik van de hond als trekdier weldra moest opgegeven worden.

Gedurende dezelfde oorlog echter wist Frankrijk de waarde der honden beter te waarderen want meer dan 13.000 honden werden als hond-brancardier gebruikt.

Duitsland voor zijn part beschikte op het einde der vijandelijkheden over een hok van ongeveer 40.000 dezer beesten.

In het geheel waren er tienduizende gewonden die dank zij hen aan de dood ontsnapten.

Gedurende de laatste oorlog werd het aantal tot dit doeleinde gebruikte honden nog vermeerderd en het aantal gewonden die dank zij deze moedige dieren aan de dood ontsnapten werd vertienvoudigd.

Hoeveel gewonden die ingesloten lagen onder hopen steengruis van ingestorte huizen en te zwak waren om te roepen of onbekwaam om zich te bewegen, werden niet uit hun netelige toestand geholpen door deze wonderbare beesten met hun fijne speurzin en hun onvermoeibare toewijding.

Om zijn opzoekingen tot een goed einde te brengen moet het beest niet vergezeld zijn door een persoon. Ongevoelig voor vrees, en onverstrooibaar zoekt het methodisch de hem aangewezen sector af zowel bij nacht als bij dag.

Van zohaast het beest een gewonde gevonden heeft, besnuffelt het hem een wijle,

legt zich er enkele minuten naast, neemt een stuk leder dat aan zijn halsband hangt in de muil, en loopt zo snel mogelijk naar zijn meester terug om het hem aan te reiken.

Vastgehecht aan een lange leiband brengt de hond zijn meester bij de gewonde man. Laat men de hond terug los dat gaat hij aanstonds zijn opzoekingen voort zetten.

Ongelukkiglijk, gebruikte men niet altijd de honden voor dergelijke menslievende werken.

Men moet zich maar wenden tot de krijgsgevangenen en tot de politieke gevangenen om het nut te kennen van de speurhonden die het bewakingspersoneel der kampen behulpzaam waren.

Wie kent er niet, al was het maar van te horen vernoemen de wilde kolos de trouwe gezelschap van de beruchte Majoor Schmitt overs- te van het kamp van Breendonck.

Maar laten we niet langer blijven stil staan bij deze pijnlijke uitbuiting der meest lage instincten die zich nog kunnen bevinden in de gronden van de grootste vriend der mensen. Het is de mens die onwaardig is de hond voor dergelijke vuile zaakjes te gebruiken.

Het leger gebruikt de honden als boodschappers: deze honden zijn in staat tien maal hetzelfde traject, gaan en keren, af te leggen om de verbinding tussen de verschillende eenheden van de eerste lijnen onderling of met de staf in stand te houden.

Onwetend van het gevaar dan hen bedreigt weten ze zich nochtans goed te verbergen als zulks nodig mocht blijken, van de minste heuvel of van de kleinste diepte weten ze gebruik te maken op het gepaste ogenblik,

de verbindingshonden houden de verbinding het dichtste mogelijk bij de vijand in stand.

De hond bezit niet alleen een fijne speurzin, maar heeft ook een zeer scherp gehoor. Welke troost en welke steun betekent hij niet voor de schildwacht der vooruitgeschoven stellingen; welke hulp vermag hij niet te verlenen aan de patrouilles die gebruik makend van het struikgewas en van de duisternis snel en geruisloos naar de vijandelijke troepen moeten toesluipen om hen te kunnen overvallen terwijl ze een korte rust nemen of ergens hun kamp hebben opgeslagen.

De honden die de kleine troep vooraf gaan, verwittigen de mannen van alle mogelijke vijandelijke elementen. Het aanvalsplan opgesteld werpen ze zich tezamen met hun gevechtsbroeders op de aldus verraste vijand.

De vrees aangevallen te worden door zulke gidshonden brengen bij de vijand een afmattende zenuwachtige spanning teweeg die hen geestelijk en lichamelijk verzwakt.

De Franse Alpenjagers vielen bijna altijd op deze manier aan terwijl onder andere in Narvik deze honden buitengewone diensten bewezen.

Ook de Duitsers maakten van deze honden gebruik om de mogelijke tegenwoordigheid van vijandelijke soldaten achter hun linies op te sporen.

De Russen gebruikten voortdurend de honden in de vuurlinies; ze hadden zelfs honden die zodanig afgericht waren dat ze een schuiloord zochten onder de tanks!

Met een met springstof bekroond zadel geladen veroorzaakten ze zonder vermindering de vernietiging van talloze gevaarlijke tuigen.

Door hun heldendood werden niet alleen talrijke vijandelijke tanks vernietigd maar dikwijls ook vermochten ze paniek te zaaien in de vijandelijke gelederen en de aanval in de kiem te smoren. In alle omstandigheden blijft de hond de trouwe gezelschap van de mens voor wie hij zelfs bereid is het leven te laten; de oorlog heeft bewezen dat hij evenals zijn meester de glorie verdiende.

Het is maar heel natuurlijk dat men er aan gedacht heeft de hoedanigheid van de hond in de ontminning te gebruiken.

Het was in 1936 dat in Palestina door de Engelsen de eerste proefnemingen gedaan werden om de honden metalen voorwerpen die ingegraven werden te laten opzoeken.

Treinen en politiewagens waren dikwijls het slachtoffer van mijnontploffingen; dank zij hun speurzin echter en dank zij het gevoel die hen in staat stelt het inwaarneembare waar te nemen verrichten die honden wonderen.

Zonder onderbreking werden de opzoekingen voortgezet in het Instituut voor het kweken en africhten van honden te Kivat-Motzkin bij Hajfa.

Wanneer de Eengelsen later in botsing kwamen met Joodse saboteurs wisten ze de hulp der honden-ontmijners tot een prachtige prestatie op te voeren.

Toen ze belast werden met het opzoeken van wapen- en ammunitieopslagplaatsen en ze als een soort radiesthesisten op te treden hadden wisten deze dieren zelfs wapendepots te ontdekken die zich verscheidene meters onder de grond bevonden en waarvan de aanwezigheid door geen enkel uiterlijk teken kon vermoed worden.

Gedurende de laatste oorlog en in 't bijzonder in 1944 werd door de Engelsen eveneens gebruik gemaakt van de honden om zich een vlugge weg te kunnen banen en dit ten koste van weinig mensenlevens door de mijnevelden die de Duitsers bij het terugtrekken gelegd hadden; de tussenkomst der honden-ontmijners was bij machte duizende mensenlevens te sparen.

De honden worden aan een lange leiband vastgemaakt en doorzoeken een stuk grond van 2,50 m. breed. Zij blijven staan als ze de tegenwoordigheid in de grond van een al of niet metalen mijn gerieken. Ze komen zo tot een ontdekken van 90 mijnen op 100, hetgeen natuurlijk ook grotendeels afhangt van de weersgesteldheid, van de staat van het doorzochte terrein en ook van de min of meer lange duur dat de tuigen al in de grond zitten.

De honden reageren beter bij de mijnen die nog maar pas geplaatst werden terwijl een grotere vochtigheid van de lucht hun taak bemoeijkt. De zandachtige gronden en deze die bedekt zijn met gras vergemakkelijken hun taak niet en de gebeurlijke tegenwoordigheid van andere dieren zoals konijnen, hazen, enz. leiden sommige dieren van hun zending af.

De meest bekwame honden hiervoor zijn de politiehonden of een kruising van deze met jachthonden. De terriers en andere kleinere honden laten zich veel gemakkelijker beïnvloeden door de weersgesteldheid en door de sporen van het wild dat zich daar zou kunnen bevinden.

Er zijn natuurlijk andere landen dan Engeland die zich bezighielden met proefnemingen op dit gebied.

Het gebruik van honden bij de ontminning werd in verschillende landen bestudeerd; zelfs in Zweden bestaat er een centrum waar honden-ontmijners afgericht worden!

In Holland werden talrijke proefnemingen ondernomen, maar voor zover we weten werd er in België nooit een dergelijk iets ondernomen.

Na het onderzoek over het gebruik der honden in de ontminning is men tot het volgend besluit gekomen: de honden kunnen prachtige diensten bewijzen bijzonder daar waar de vijand niet bij machte was de springtuigen goed af te dekken en diep genoeg weg te stoppen, 't is te zeggen gedurende een gevecht in het vlakke veld.

Het zou interessant zijn moesten de opzoekingen verder doorgedreven worden en men zich inspannen zou om het type van dier te vinden dat het best bij dit soort werk kan gebruikt worden, en ook moest men volharden om te trachten het vermogen van deze hulp-militairen op een hoger peil te brengen.

Het ontbreekt België aan talrijke vrienden der honden en ook aan enkele africhters van naam; hun aandacht zou moeten gaan naar dit vraagstuk van bijzonder belang: het africhten van honden, dit is tenminste mijn gedacht hierover en moest er dan ooit nog iets uitbreken dan zouden honderden onzer strijders hun leven te danken hebben aan dit initiatief, dit leven dat hun nodig is om de strijd voor de verdediging van het Vaderland voort te zetten.

Kapitein-Kommandant
DIEU.

Wilt u chinees leren?

« Ik - België land - mens - wezen. »

Neen, het is geen koeterwaals. Het is een degelijke zin, evenwichtig en onberispelijk gebouwd, maar gedacht door een Chinees die U zou willen zeggen: « Ik ben Belg ».

Iedereen weet dat het Chinees de moeilijkste taal ter wereld is.

Ook Russisch is een moeilijke taal, maar zij is in die zin dat ze op spraakkundig gebied meer ingewikkeld is dan het Frans of het Duits en dat ze voor een oningewijde een niet te ontcijferen alfabet bezit, zo een beetje lijkt het Grieks. Maar dit terzijde gelaten is de bouw van de taal dezelfde als deze der westelijke talen en de Rus denkt en spreekt zoals wij. Laat ons zeggen dat het Russisch drie maal zo moeilijk is als het Frans en wij zullen de moeilijkheid goed bepaald hebben.

Het is echter helemaal anders voor wat de Chinese taal betreft. Door de Chinese muur beschermd, bestaat ze helemaal op haar eigen en heeft ze niets gemeens met haar buurtalen. Het is een taal die gans verschilt van onze, ze is dus niet moeilijker dan de onze, om het beter uit te drukken, men kan ze niet vergelijken met de onze.

Het is een eenlettergrepige taal die geen spraakkunst bezit. Ieder teken beduidt een woord en er zijn bijna zoveel woorden als er tekens zijn, zegge ongeveer 80.000, wat werkelijk ontstellend is. Deze 80.000 tekens komen overeen met een vierhonderdtaal klanken, wat betekend dat me één klank op ongeveer 200 manieren schrijven kan. Wanneer ik U zou zeggen dat een Chinees geen alfabet bezit en dat een teken, door het feit dat het geen voorwerp maar een gedacht weergeeft een twintigtal betekenissen kan hebben dan zult U er misschien al iets van begrijpen.

Het Briefje van...

Er is iets dat de Ontmijners in hun Boek der Eisen geschreven hebben en er een ganse bladzijde in beslaat, namelijk « het dragen van het Kenteken van Ontmijner ».

Men weet dat vele ontmijners DOVO verlaten hebben om andere eenheden te vervoegen, andere legergroepen over, we zijn het allen eens dat deze militairen; officieren, onder-officieren of soldaten gaarne hun kenteken zouden be waard hebben.

Dit kenteken, zwart en goud op rode grond, die nu overal gekend en gewaardeerd wordt ligt de ontmijner nauw ter harte; het is meer dan een brevet geworden voor hem, meer dan een ereteken, want om de eer het te mogen dragen te verdienen heeft hij dagelijks en dit gedurende maanden en jaren de dood moeten trotseren.

En nochtans, in hun nieuwe eenheden werden de « Ouderen » met plagerijen verwelkomd, plagerijen die zeker weinig ten gunste spraken van de daders maar die de aanleiding waren dat onze kameraden hun kenteken, waar ze zo fier op waren, wegborgen. Zeker, aangezien hij geen deel meer uitmaakte van het Ontmijnerskorps zag hij zich wel verplicht de kentekens der nieuwe eenheid te dragen, maar het ene was geen beletsel voor het andere, er waren toch andere groepen die het deden: onze militaire piloten die in dienst stonden van de RAF dragen nog altijd hun oud kenteken.

Waarom dan dit verschil, waarom deze twee maten en twee gewichten, onze Verbroedering der Belgische Ontmijners heeft dan ook goed gedaan dit feit neer te schrijven in het « Boek der Eisen ».

Helaas, driemaal helaas tot hier toe werd hieraan nog geen officiel gevolg gegeven.

Alleen Luitenant Generaal PIRON Bevelhebber van ons Bezettings-Leger heeft zonder dat hem iets gevraagd werd, zo juist een zedelijke voldoening gegeven aan deze gewettigde eis.

Werkelijk, de ouderen van DOVO/BD, onlangs ontbonden, kregen van de Bevelhebber van ons Bezettingsleger de toelating hun oud kenteken op hun linker mouw te mogen dragen. Alhoewel officieel erkend, deze beslissing werd ter kennis der RMS adjudanten en der MP gebracht, is ze enkel geldig voor Bezet Duitsland. Dit prachtig gebaar van Generaal Piron, deze eer bewezen aan de ontmijners, heeft zijn weerga niet in België waar het nochtans het meest gewaardeerd zou worden.

Het is nooit te laat om goed te doen, het is nooit te laat voor deze die er de gelegenheid toe heeft dit pas gegeven voorbeeld dat getuigt van een eerlijk begrijpen, goed te keuren en na te volgen.

Aan Luitenant Generaal PIRON zeggen we dank in naam van al de Belgische Ontmijners en in naam van al deze van BD, voor de genegenheid en de welwillendheid die hij tegenover deze laatste aan de dag legde, en ook onze dank, mijn Generaal, om begrepen te hebben dat een Ontmijner altijd op de bres blijft.

Bob...

Sectie West-Vlaanderen.

In « De Ontmijner » van Oktober l.l. hebben wij gemeld dat de Kortrijkse ontmijners een prijskamp van kaartspel en teerlingbak zouden op touw zetten in de maand Oktober. Dit is een gedane zaak.

Op Zaterdag 8 en Zondag 9 Oktober had deze prijskamp plaats en oogstte een volledige bijval.

De eerste dag waren er 78 kaartspelers opgekomen en de tweede dag 56, zoals men wel kan gissen ging het er zeer gezellig en kameraadschappelijk toe, er heerste een echte ontmijnersatmosfeer, waar bij spel en troef menige pintjes lekker bier geledigd werden, getrouw aan het liedje « Er is nooit geen ontmijner van dorst gestorven ».

Een veertigtal mooie prijzen, van een gezamenlijke waarde van meer dan 5.000 fr., gift van de bevolking van het Kortrijkse, beloonden de gelukkige winnaars. Alle deelnemers drukten bij het heengaan de wens uit nog meer zulke avonden te beleven, waar vriendschap, kameraadschap en deugdelijk vermaak op de dagorde staat.

Dit gezellig samenzijn heeft aan de kas der Sociale Werken der Verbroedering de schone som von 3.000 fr. opgebracht.

Een woord van dank en bewondering voor zijn overdrote toewijding aan de Verbroedering zijn wij allen aan makker Nuytens, Albert, oud-sergeant ontmijner van de 6de Cie van het Ite Bon, groot invalied der ontmijning, en aan zijn medewerkers, verschuldigd.

Proficiat, Albert, en nu op weg voor de Crochetavond te Izegem en de Toneel en concertavond te Kuurne, zonder de verkoop van boeken te verzuimen, eh..., jongen.

De Voorzitter,
Em. SAMIJN.

SNAP SHOTS

Het is moeilijk over moed te spreken als de in deze geestesgesteldheid gestelde daad niet gewettigd wordt door een bloedvergieten of door het verlies van een ledemaat of het leven. Het is moeilijk van een mens te spreken als deze nog goed en wel in leven is zonder één enkele verwonding het is moeilijk van zijn moed en durf te spreken als deze man een ontmijner is.

Elke dag nog stelt de ontmijner schijnbaar eenvoudige daden zoals het oprapen van een niet ontploft springtuig dat nochtans door het inwerken van « Vader-tje tijd » veel gevaarlijker geworden is. Het spreken over de moed van een ontmijner, zelfs als deze Marcel LALLEMAND heet is terzelvertijd een kieskeurige maar dan toch ook een voor de hand liggende onderneming, want deze die hem kennen en deze zijn talrijk weten ook dat onze kameraad « Tempête » een man is die van geen klein vaartje benauwd is. En het lijkt me overbodig van deze bruisende Luikenaar een meer nauwkeurig beeld op te hangen. Iedereen kent zijn mooie blonde wangen, het echte type van ontmijner. Is de eerste toenade-ring een beetje traag wat te wijten is aan zijn eerder hard karakter, toch moogt u er zeker van zijn dat na die eerste stap gedaan in zijn richting hij zich volledig aan u zal wijden. Want hij is edelmoedig, opgetogen en vol vuur en met dit alles bezit hij een rijke verbeelding. Ondanks zijn bijnaam van « Tempête » (wat « onweer » betekent) die hij te danken heeft aan zijn iet of wat onstuimig karakter is het een zeer gevoelig hart en mag men van hem zeggen dat het een « prachtige vent » is die geen enkele onrechtvaardigheid verdragen kan.

De ontmijners zijn moedige jongens, die vrijwillig en zonder tegenstribbelen elk werk dat hun bevolen wordt hoe gevaarlijk het ook weze ten uitvoer brengen maar om zulke mannen te bevelen heeft men uitgelezen oversten nodig, die hun leven durven wagen. Marcel Lallemand is er een van deze, een echte, altijd daar waar het gevaar schuilt, en vooral één die de eerste wil zijn om het te trotseren. Op een zekere dag heeft hij te Liereux een klein bosje bezaaid met anti-personen mijnen, helemaal alleen ontmijnd omdat hij wist dat het een uiterst gevaarlijk werkje was en hij geen mensenlevens nutteloos wou blootstellen.

Reeds in de school van de Genie waar hij in 1938 de lessen volgde van gebreveteerde onder-officier verwonderde hij zijn klaskameraden door zijn soms koene maar altijd originele en praktische oplossingen die hij antwoordde op de hem gestelde technische vraagstukken. Maar het meest treffende bij hem was de aandacht die hij besteedde aan de menselijke factor, aan zijn ploeg, aan « zijn mannen » van vandaag zijn ontmijners; en hij is actief onder-voorzitter geworden van de Afdeling Luik van onze Verbodering.

Maar om deze eer te verdienen was het nodig dat tonnen bommen, mijnen, vuurpijlen, valstrikken en allerhande soorten tuigen door zijn handen gingen. Wie zal al zijn heldendaden zo talrijk als verscheiden vertellen kunnen, van het onschadelijk maken van ongekende springtuigen tot een nog niet ontplofte V 1 waarvan het ingebouwde uurwerk nog voorttikte. Is hij niet de oudste ontmijner nog in actieve dienst in het peloton van

Luik van DOVO ttz. Is hij het niet die de best gevulde erelijst heeft.

We zouden niet enkel een photo maar ook een gans boek nodig hebben om al zijn moedige ondernemingen, die altijd met succes bekroond waren te gaan vertellen om het even of die plaats vonden bij de ontmijners of in de weerstand.

Het gebeurt dat een ontmijner ongetwijfeld vermoed door zijn alhoewel gevaarlijk maar toch eentonig duister werk stoutmoedige daden zoekt die weleens onbezonnen daden zijn.

Maar deze schijnbare lichtheid van geest is bij mannen zoals Marcel Lallemand enkel gemeinsd om een volledig negeren en een beslistheid zonder grenzen gedekt te houden. Want, hoe vastberaden moet men niet zijn om zich in te lijven bij de ontmijners de dag zelve dat men een ganse ploeg die gedood was bij het springen van een bom begroef?

Hoe kwam het en waarom bevond hij zich juist daar op dat kerkhof waar die plechtigheid plaats had waarvan hij elk detail zorgvuldig bewaart. Wat we zeker weten is datgene wat hij antwoordde aan de toenmalige Overste van DOVO die hem vroeg of hij zich nog altijd wou laten inlijven bij de ontmijners, zijn antwoord was kort en bondig: « Ja, nu meer dan ooit ».

De graven lagen nog open en gaapten ons tegen, de atmosfeer was zwaar en nijpend als een ijzeren halsband die uw keel toeprangt en u verstikt, nochtans scheen het alsof onze vriend dit alles met een licht hart aanzag. Zijn gelaat blonk van belistheid en kracht en hij scheen van gedaante veranderd zijn blond haar gaf het een luister die denken deed aan een oriflamme. De getuigen, hoge personaliteiten, die de begrafenis bijwoonden merkte het aangezicht van deze jonge onder-officier op en kwamen zodanig onder de indruk dat ze zich nu nog dat gelaat herinneren, de naam is kunnen ontsnappen maar de mens die ontmijner zou worden zal hun altijd bijblijven.

R. P.

Foei, die lelijke geallieerden !!

Om u te overtuigen lees het hieronderstaand artikel dat verschenen is in « Le Peuple » van 10 October 1949.

Volgens een advocaat van Von Manstein DE DUITSCHE WAREN NIET DE ENIGE DIE OORLOGSMISDADEN BEDREVEN

Hamburg, 17 (A. P.) — Maandag, verklaarde een Duits advocaat op het proces van Von Manstein dat Duitsland niet de enige was die in de loop der laatste oorlog de oorlogswetten met de voeten trad, maar dat ook Rusland, Frankrijk en Groot-Britanje schuldig waren aan dezelfde geweldplegingen.

Dr. Hans Laternser, een der verdedigers van de ex-maarschalk heeft zijn best gedaan om aan te tonen dat de Britten bij de ontminning in Nederland en Noorwegen en dit zowel gedurende als na de oorlog gebruik hadden gemaakt van Duitse krijgsgevangenen bij de ontminning, waarvan de verliezen zeer aanzienlijk waren.

Hetzelfde ging hij verder, gebeurde in Rusland waar men het zelfs aandurfde vrouwen te gebruiken voor dit gevaarlijk werk en in Frankrijk waar in de ontminningsdiensten eveneens krijgsgevangenen in grote getale aan het werk werden gezet.

Daartegenover bevestigde Dr. Laternser dat de Russische krijgsgevangenen die voor dit soort werk door de Duitsers gebruikt werden gekozen waren uit de specialisten en uitgerust werden met een elektrische detector teneinde de gevaren te verminderen.

Wat denkt u hier over Heren Geallieerden ?

Van beschuldigers zijt u ineens beschuldigden geworden. Te oordelen naar hetgeen de advocaat van Von Manstein ons mededelde blijft er u slechts nog

Enkele tijd geleden publiceerde ik in eenzelfde rubriek een artikel dat getiteld was : « Rond een Discussie », een artikel waarin ik u vertelde dat een geleerde vergadering geredetwist had over het al dan niet wettelijk gebruik van krijgsgevangenen in de ontminningsdiensten.

Voor het ogenblik bevindt de ontminning zich op het voorplan, en het schijnt me soms kleingeestig toe dat nu de wereld op een enorme heksenketel gelijkt die niemand tot de orde terug kan roepen, dat Grote Heren zich bezig houden met een ongelukkig klein mijntje.

één ding te doen, nl. een gerechtshof samen te roepen om u te oordelen.

Wel te verstaan, het gaat hier niet om een gerechtshof waar u terzelve tijd de partij en de jury zou zijn maar wel om een hof waar de hogere jury zou overgelaten worden aan een hele reeks van goede grijsgroene, die, u twijfelt er niet aan tussen de meest rechtschapen mannen zouden oordelen met dezelfde zachtmoedigheid die hun oorlogsmisdadigers te beurt is gevallen.

Alle gekheid op een stokje. Persoonlijk blijf ik stom voor de « Kulot kolossal » van deze vriendelijke meester. Om een zwart bolleken wit te maken is er niets zo gemakkelijk dan een wit zwart te maken en het ontbreekt er deze Heer niet aan.

Ha ha ! Heren de Geallieerden, Gij hebt oorlogsvrijwilligers gebruikt bij het ontminnen en dan nog niet alleen mannen maar ook vrouwen, dit bijvoorbeeld is een gebrek aan hoffelijkheid, het is mogelijk dat u gedacht zult hebben dat de vrouwen het werk beter zouden doen omdat hun vingers zoveel fijner zijn en zoveel zachter, en omdat hun handen gevoeliger zijn bij het aanraken dan onze grote mannenpoten. En geloof me, het onschadelijk maken van mijnen vraagt juist de handeling van een vroedvrouw. En dan nog, zouden het geen « grijze muizen » geweest zijn die enkele onder u gebruikt hebben ? Als ze vrouw-soldaat waren dan waren ze ook vrouw-krijgsgevangene. Maar terzake Heren Geallieerden waar hebt u deze pijnlijke oorlogszeden geleerd, wie had die u nu kunnen bijbrengen dan wel de Wehrmacht ?

Gebruikte ze vanaf Juni 1940 niet de resten van het 8ste Genie Bon. bij de ontminning in België ?

Wat denkt u ervan Mijnheer de profes-

sor in de franse taal van een meisje collega in een Duits stadje waarvan ik de naam vergeten ben. Ge waart in die tijd in de Kommandantur van Hasselt de Hauptman belast met ons beheer, en gij dan Oberleutenant Preuss die ons, vergezeld van een tiental Landsturm, dagelijks naar het werk bracht in de omgeving van Martelange ?

Waart u de eersten niet om de Overeenkomst van Genève die het gebruik van krijgsgevangenen voor het uitvoeren van dergelijk werk verbiedt, geweld aan te doen.

Misschien zult u trachten dit alles te weerleggen met te vertellen dat na de capitulatie de staat van oorlog tussen uw land en België opgehouden had te bestaan en dat u ons op dit ogenblik niet gebruikte als krijgsgevangenen maar wel als verplicht tewerkgestelden ? Maar deze manier van uitroepen dat de staat van oorlog niet meer bestond omdat de wapens neergelegd waren had slechts waarde voor deze die u achter na liepen. Dan andere, M. de feldgrau, aanzagen de oorlog slechts als beëindigd wanneer onze grond zou ontgaan zijn van het laatste vlekje grijs dat het bedekte zoals een kanker een lichaam ineet.

Daar ge toch verder wilt gaan, Mijnheer de verdediger van het Duitse recht, waarom vraagt u niet dat alle Belgen, Franssen, Noren en alle andere die Engeland of zijn kolonies bereikten zouden beschouwd worden als vrijeschutters ?

Hebben zij onder uw ogen uw hitlerisme niet geschonden ?

En gij dan Weerstanders, waarschijnlijk komt er eens een dag waarop u door onze Oosterburen ervan beschuldigd zult worden een Belgisch hart te hebben bewaard, en Belgisch gedacht te hebben.

Dokter Hans Laternser, verdediger van Von Manstein, richt uw blik over de grenzen van uw land en zie de ontelbare doden die zich oprichten en u hun misprijzen toeschreeuwen, hoor de kreten van deze die uw landgenoten gemarteld hebben zonder medelijden.

Open uw ogen, open uw oren, en... zwijg, gij rijt terug de afzichtelijke wonden open die uw vaders, uw broers, gij zelf misschien het mensdom hebt aangedaan.

TEMPETE.

Onze grote Familie

Op 1 November 1949 werd onze vriend

DELCLOO, Urbain

van Knokke

in het openbaar vereerd met de Burgerlijke Medaille van Tweede Klas voor moed en zelfopoffering die hij tijdens de omsingeling der Schelde aan den dag legde.

Hartelijk profeciat.

NECROLOGIE

in West-Vlaanderen

Het bestuur der Sectie West-Vlaanderen der Verbroedering meldt met gelatenheid het afsterven na een korstondige ziekte, van makker

VELLE, Liévin,

militair werkmán te Westrosebeke.

De begrafenisplechtigheid heeft plaats gehad te Westrosebeke, op Dinsdag 15 November 1949. Een bloemenkrans werd door Kapitein Merckx, in naam der Verbroedering, neergelegd.

Wij bieden aan de familie van de afgestorvene onze innige deelneming.

Op Zaterdag 4 Februari laatsleden werd te St-Andries makker

Gérard COUVREUR

lid der Verbroedering, ten grave gedragen.

Gérard Couvreur was pas 33 jaar oud en de enige zoon van Wijlen Maurice Couvreur, eerste gevallen ontmijner na de bevrijding op 28 September 1944 te Wenduine, na 23 jaren in dienst der munitievernieling te zijn geweest als ploegbaas.

De D.O.V.O. Westrosebeke was de begravenisplechtigheid door een afvaardiging en de Verbroedering door de voorzitter en vaandel vertegenwoordigd.

Wij bieden aan Mevrouw Wve M. Couvreur onze innige deelneming aan in de nieuwe rouw die haar treft.

HET BESTUUR.

BIJDRAGE 1950

Volgens de voorschriften van ons statuut, moeten de bijdragen betaald worden in de loop der maand Maart van elk jaar. Wij herinneren aan al onze leden dat de Provinciale Secties gelast zijn deze bijdragen te ontvangen.

Wij nodigen iedereen uit zijn bijdrage te willen storten aan de Provinciale Secties hunner plaats, ziehier de adressen en de nummers der postcheckrekeningen.

NAMEN :

Verbroedering Ontmijners Namen en Luxemburg
Nr 8005.05

LUIK :

Verbroedering Ontmijners Luik
Nr 7902.11

BRABANT :

Verbroedering Ontmijners Brabant
Nr 8173.53

OOST-VLAANDEREN :

Van Cleven Emile ; Gent
Nr 4511.80

ANTWERPEN :

Guyaux, Jacques, Aalmoezenier, Kapelle
Nr 5624.09

WEST-VLAANDEREN :

Mijnheer Emile Samijn, Brugge
Nr 3450.69

HENEGOUWEN :

M. Lechien, Couillet
Nr 851.35

Gemeente De Panne

DE SOCIALE DIENST DER ONTMIJNERS TOELAGE VAN 1.000 FR. VOOR

Mijnheer de Voorzitter,

Als gevolg aan uw geerd schrijven d.d. 3 dezer, hebben wij de eer U te laten weten dat de som van 1.000 fr. die op 18 Januari uitbetaald werd door onze Gemeente ontvanger, bij mandaat Nr 777 d.d. 22-12-1949 uitgekeerd werd ten bate van de Sociale Dienst voor de Ontmijners.

Aanvaard, Mijnheer de Voorzitter, onze beste groeten.

Bij bevel,
De Secretaris,
Jos. Degriek.

De Burgemeester,
H. O. Gevaert.

